

mična, lepa, daljna. Tako mi uhaja, je zamrmral. Zmeraj mi uhaja. Zakaj je nisem pridržal? Morebiti pa, se je prestrašil, sploh ni topla, sploh nima duše? Morebiti je hladna kot razum, ki mu manjka srca? Morebiti se ji pretaka v žilah morje? Začuden je pomislil: Vsi ga nosimo v sebi, odkar smo stopili na kopno, morje, morje, morje...

Ko je zaspal, se mu je sanjalo, da je ves kakor morje, ki ne pozna trenutka miru, kakor vesolje, ki se nenehoma širi. Armada rezervistov zunaj je še zmeraj neutrudno korakala — zdaj s paradnim korakom, zdaj neurejeno, naveličano, utrujeno. Kdaj pa kdaj je bilo slišati, kakor bi vsi v en mah zavzdihnil, nato so znova trdo korakali, natančno tako, kakor je predpisano.

NOČNI LOKAL

Matej Bor

Tamkaj sedita dva.
Ona želi denarja,
da jo ponese na svojih
čarobnih papirnatih krilih
daleč stran.
On si želi le njo,
da jo ponese v njenem
čarobnem svilenem krilu — kam?
Čim bliže.

In tako si strmita
dve različni brezni
iz oči v oči —
usta pa govorijo,
kaj le govorijo?
Laži, laži, laži.